

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD.

No. 7.

Oct. 1, 1891.

A pedagogical literary and social Monthly.

50 Cents pr. annum.

Vol. I.

Ved

Grundstenslægningen

af

The Pacific Lutheran University.

Nu lægges atter ned en „Grundsten“
Med freidigt Mod og haabfuld Id.
Den ydre Bygning rejser sig — ei sen,
Den er en Frugt af Men'skehaandens Flid;
Men om den anden Frugt den frem vil skyde
Det vil af „Arbeidsaanden“ først udflyde.

Dog naar den langt, naar blot vi skuer
Paa dette Værk med Troens Blif.
Eg naar af Kjærlighed vor Gjæring luer,
Da sætter Gud den selv i Skif.
Derfor omfat med Kjærlighed og Tro
Det Tempel, som skal give „Aanden“ Bo.

Du er vort Samfund's 4de Størverk
I Løbet af de suundne Aar;
Kun Enighed i Herren, som gjør stærk,
Er Magten jo, som Maalet naar,
Eg er vi end en Dværg i Kroppen
Vi higer efter Plads paa Toppen.

Lad os kun fryde frem som Drmen,
Der lyder i den sorte Nat;
Vi væltes ikke da af Stormen,
Imens vi værner om „betroet Skat“.
Vi vil jo kun de mange spredte Dele
Forene til et indre, kraftigt Hele.

Vi vil forene Osten jo med Vesten
Saa vi kan Alle bedre „tage i“;
Det gjælder: sætte Seil til Visdomsblæsten,
Saa vi paa Troens Grund kan vorde fri.
Ja, lad os kjæft kun Aande-Templer rejse
Hvor Gud sit „Sandhedsbanner“ da vil heise.

Chr. Møhl.

UNIVERSITY GROUND.

Ward T. Smith har nu gjort Udfast til sit Landsted. Det skal optage 16 Acres Land øst for Pacific Av. Han har ryddet flere Acres og holder fremdeles paa.

Han har bestilt en Mængde sjeldne Træer til Haven og Parken, og da Jorden er særdeles god, vil baade Blomster og Træer trives der. Fra den lille Bakke, som vender ret mod Vest, og som hans prægtige Villa med Vandverk, Barren og Havestue er located paa, faar han en storartet Udsigt: Lutheran University i Forgrunden, Temples Villa og nydelige Have til venstre lige under Bakken og de 3 — 4 Kirker blandt nette Huse og Græsplæner ude paa Sletten. Hist og her et mægtigt Furutræ omkranset af friske maleriske Evergreens og saa Olympia Mountains i det fjerne; blytunge og majestætiske staar de der med utallige Tinder pegende mod Skyerne, som roligt hviler over dem, belyste af Sol og Sommer.

Reisende.

Vi ved, at mange gaar ud til Lake Park, naar de besøger Tacoma, og da har de Anledning til at se Grunden. Det er mest Morffe, som stiger af paa University Place. Mr. Holm fra La Crosse stansede over en Dag der. Han blev ganske indtaget i Pladsen, tog ud en af de store Lotter i Block 1 Parkland. Mr. Kinde fra Stoughton var her ogsaa uhyg, han havde før kjøbt Lotter. Nu gik han Ost for at give Underretning til andre. — Mr. Holland fra Seattle og Mr. Johnson har ogsaa besøgt Grunden. Mr. Johnson har mange Bekjendte i Meeker Co. Min., hvor han reiste som Maschineagent. Han vilde helst have sig Lotter ved den saa ofte omtalte Creek, som han satte saa stor Pris paa. „Man kan bygge en Vandbeholder ret over Creek'en,“ sagde han, „og pumpe Vandet op med en Vindmølle og saaledes meget letvindt vande rigeligt overalt nede paa Sletten.“ Han og Mr. Holland spiste Middag hos Harstad. Vandet vakte deres Opmerksomhed. De beundrede det lille Hus under Terracen og Springen, som gav krystallkalt, mildt Vand fra den lille Skilde midt oppe Terracen, fremkaldte Mindet om Kirsten Pils Kilde. Den tætte Række af store frugtbare Vebetræer, som lig en Alle følger Bakken, vækker ogsaa Bjalb.

Literatur.

Den norsk ev. luth. Kirkes Salmeskat i engelsk Oversættelse burde for mange Aar tilbage været tilgængelig for vor Kirkes Ungdom og den engelske Kirke.

Nordens lutheriske Kirke er ingenlunde fattig paa store Salmedigtere.

Vi kjender jo alle Kingo, Brorson, Grundtvig og Landstad og deres herlige Salmer. Den lutheriske Kirke har ikke Raad til at undvære deres Salmer ialdsfald de bedste af dem. — Det forundrer en Nykommer, at de norske Lutheranere ikke straks overførte deres Kjerne-salmer paa Engelsk. Men nu endelig lader det til, at man vil gjøre det første Forsøg. Der skal en Salmedigter til at oversætte en Salme; men da vor norsk lutheriske Kirke i Amerika endnu ikke har nogen Landstad til at oversætte Landstad, saa hilses enhver med Tak og Opmuntring, som vover sig ind paa dette overordentlig vanskelige Arbejde. — „Amerika“ for 9de September bringer en Oversættelse af „Aand over Aander kom ned fra det Høie“. Dette Forsøg skal efterfølges af flere. Oversættelsen er Anonym; men det gjør Intet til Sagen. Han fremsætter sine Forsøg „kun som Prøver og puffer imidlertid at høre fra saadanne, som kan være ham behjælpelige med Raad eller Bistand“.

„Aand over Aander.“

1.

Come down, O Spirit of truth and perfection,
Equal with Father and Son at His side,
Come and unite our souls in affection,
Come and prepare Thee Thy heavenly bride;
To call and convoke and declare to us Jesus,
Build up His kingdom, enlighten his church,
That is Thy mission, O come down and teach us,
Mighty expounder of Gods love on earth.

2.

Almighty Savior, Thou givst sweet requital,
Sendst us the Spirit, Thy token of grace,
And that Thy death to Salvation is vital
By this same Spirit is taught us through faith.
Thy witnesses speak with tongues as of fire,
— In every language is spoken Thy name —
Sounding Thy praises in song and on lyre,
Unto His honor, who kindled that flame.

3.

Sweetest Consoler, Thy ointment all healing
To our heart-wounds in mercy apply;
When we in combat from weakness are reeling
Strengthen us that we the foe may defy.
Let us enjoy the fruits of salvation,
Give us new hearts and uphold us in truth;
Help us in trouble and grant to us patience,
Be Thou in death our comfort and sooth.

A. K. S.

Den gammelægyptiske Medicin.

(Efter Prof. Vieblein.)

Vor Tids Læger kan naturligvis ikke lære Medicin af Ægypternes gamle Lægebøger. Den gammelægyptiske Medicin er det første samlede Forsøg paa en videnskabelig og systematisk Behandling af det paa erfaringsmæssig Vis erhvervede Stof; den er det første Trin paa den Stige, paa hvilken vor moderne Medicin er kommet et godt Stykke længere op. Den har sølgelig historisk Betydning, og det er væsentlig i denne Henseende, den er af Interesse for os.

Det er allerede fra de ældste græske Forfattere bekendt, at den ægyptiske Medicin engang har faaet i stor Anseelse i Verden. Homer fortæller, at Helena havde bragt med sig fra Ægypten det kostelige Middel, som Ægyptens Dronning Polydamma havde skjænket hende mod Kummer og Brede og Grindringen af alle Slags Lidelser; „thi der frembringer den frugtbare Jord mangehaande Væxter til god og skadelig Blanding, og der rager Lægerne frem i Dygtighed blandt alle Mennesker.“ Herodot siger, at der er alt fuldt af Læger. Lægekunsten har de inddelt paa denne Maade: Enhver Læge har sin specielle Sygdom, ikke andre at behandle. Nogle Læger er nemlig for Diæne, andre for Hovedet, andre for Tænderne, andre for Underlivsygdomme og andre for de indre skjulte Sygdomme.“ Og Diodor fortæller: Ægypternes Lægemidler, hvormed de forebygger Sygdomme, er Klysterer, Faste og Brækmidler: de anvender dem undertiden daglig, undertiden hver tredje og fjerde Dag. De paaftaar nemlig, at af al Mad bliver efter Fordøjelsen den største Del oversludig, og af denne opstaar Sygdommene; derfor tjener hin Lægemaaede, der bortrydder Sygdoms-spirene, sikrest til Sundhedens Bevarelse. Paa Felttog eller paa Reiser indenlands kan enhver erholde Lægehjælp uden Betaling. Thi Lægerne faar Løn af Staten, og ved Lægebehandlingen maa de rette sig efter en skreven Lov, der er forfattet af mange af de berømteste gamle Læger. Følger de nu Loven, som forelæses af den hellige Bog, saa er de uden Skyld og fri for enhver Dødsstraf, endog om de ei kan redde den Syge; men handler de mod Forskriften, kan de anklages paa Livet. Thi Lovgiveren var af den Mening, at saa vidste hensigtsmæssigere Lægemidler, end hvad der var forordnet efter mangeaarige Jagttagelser af Kunstens første Mestere.“

Ogsaa romerske Forfattere har Grindring, om end for dunklet om den ægyptiske Medicin. Plinius beretter paa flere Steder om ægyptiske Læger og deres Lægemidler, og den græsk-skrivende Galen citerer ægyptiske Lægebøger, der opbevaredes i Ptahs Tempel i Memfi, ligesom han gengiver Ordlyden af Recepter, der gaar under den ægyptiske Dronning Kleopatras Navn. Paa andre Steder udtaler dog Galen sig med Ringeagt om den ægyptiske Medicin, hvilken karakteriseres som tomt Gjøgleri.

Man kan allerede af disse Beretninger, sammenholdte med de historiske Forhold i det hele taget, være berettiget til at slutte, at Grækerne fra først af har lært af den ægyptiske Medicin, som paa de homeriske Tider formodentlig stod paa sit Høidepunkt, men at de med sin overordentlige Begavelse

og paa Grund af den vidunderlige Fart, hvormed de udviklede sig, snart overtraf sine Lærere, hvis alderdomsvækkede Civilisation netop paa samme Tid og næsten med samme Hurtighed sank, som den græske steg. Dette var i særegen Grad Tilfældet med den ægyptiske Medicin. Endog under sin Blomstring var den tilfaldt med et Element af Trolddom; ved Siden af virkelige Medikamenter og rational Lægebehandling havde der altid været brugt Besværgelser og Trylleformularer; men efterhaanden som den videnskabelige Medicin forfaldt, fik Trolddomsvæsenet Overhaand, saaledes at Galen meget godt kan have havt Ret i sin ringagtende Udtalelse om den paa sin Tid, om han end paa den anden Side havde Uret i ikke at anerkjende Ægyptens tidligere Fortjenester. Men det er nu engang Verdens Gang, som enhver med Resignation maa finde sig i, at Elever i overmodig Tillid og overlegen Vurdere af sit formentlige høie Standpunkt ser ned paa sine Lærere og glemmer, hvad de er dem skyldige.

De ægyptiske Læger hørte, ligesom de lærde og skriftflogne i Almindelighed, til Præsteklassen. Den tredie Gud, Sønnen, i den ægyptiske Gudsdyd, synes særlig at have været Guden for Lægekunsten og Lægerne at have været en Del af denne Guds Præstefab. Dette var i al Fald Tilfældet med Chonsu, Sønnen i den thebanske, og Imhotep, Sønnen i den memfittiske Trinde.

(Sluttes.)

Grove City, Minn.
Sept. 14, 1891.

Hr. Redaktør af Herald.

Jeg har tilfældigvis faaet fat i The Lutheran University Herald No. 5 for 1ste August, og jeg synes godt om den; derfor sender jeg herved en Daler og beder Dem sende mig Bladet, saa længe den rækker som Betaling.

Erhødigst

A. J. Floren.

Ungbirken.

(J. Moe.)

En Ungbirk stander ved Fjorden
Og Vandspeilet ganske nær.
Hvor stor og smuk den er vorden
De Nar, jeg har boet her!
Nu løfter den hvide Stamme
Kronen fra Bredden lav;
Men tro dog ei, den vil bramme —
Den ved ikke selv deraf.

I Guds og i Hvermands Dine
Den vokser fra Dag til Dag,
Og Kvisterne, som sig høine,
Nu byde hver Sangfugl Tag.
Men Birken undres derover,
Den kjender slet ei sin Rang.

Den høier med Vandets Døber
Saa ydmyg Bladens Hang.

Just dette kan den forlene
Skjønhed for andre Træer,
Og lokker hen i dens Grene
Al Himlens vingede Hær.
Just det, at den ikke tænker
At løfte sin Krone op, —
Men stille Kvisterne sænker,
Gjør skyggende lun dens Top.

Hvad kommer det af? den skuer
Sig daglig i Bølgens Speil
Ved Siden af Krat og Tuer,
Og — skuer saa deiligt feil.
Thi alt som mod Vests Riger
Den hæver sin Krones Stav,
Den synes, den nedad stiger
Og vokser sig mere lav.

Du deilige Vært, du kjære!
Paa dig vil jeg ofte se.
Gud give, jeg maatte lære,
Hvad du mig saa smukt kan te:
At vokse i eget Die
Nedad med hver en Dag —
At krone og at ophøje,
Det vorder da Herrens Sag!

Gavn eller Skade af at være Medlem af hemmelige Selskaber.

Paa en Reise traf Redskriveren af disse Linjer engang sammen med en Mand, som vilde overbevise mig om, hvor gavnligt det dog var at tilhøre et hemmeligt Selskab. Hans Bevis var følgende Fortælling. Under Krigen med Sydstaterne tjente han som Soldat i den sydlige Arme. Han krigebe altsaa for at opholde Slaveriet her i Landet. Da blev han for en eller anden Handling dømt til Døden. Han skulde da henrettes med en Geværkugle. Det blev befalet, at han skulde staa vendt bort fra Skarpretteren bunden til et Træ.

Han bad da om at faa vende sig med Armeen og staa ubunden, da han aldrig havde frygtet Geværkugler i Krigen. Dette blev indvilget, og han fik nu Veilighed til at gjøre det hemmelige Selskabs Tegne og anraabe om Hjælp i den yderste Dødsfare. Strax dette var skeet, kom en Officer løbende og befalede, at Fangen skulde løslades. Dette skede uden videre. Er ikke dette et slaaende Bevis for den store Nytte, man har af at tilhøre et mægtigt hemmeligt Selskab? Hvad skal vi svare hertil? Vignende Bevise kan man ganske vist finde nok af. Til dem kan kun svares, at de klarlig bevise, at Forbrydere meget ofte slippe ud fra velfortjent Straf ved Hjælp af sine hemmelige Selskaber. Hvem ved vel, hvor mange Hestehve, Røvere og Mordere der er sluppen ud af Fængslerne uden Lov og Dom ved samme Hjælp?

Til Læserne.

Bladet er nu sendt omkring til Venner og Landsmænd, hvis Adresse har været os tilgængelig. Vi haaber, at Læserne har faaet Indtryk af, i hvad Aand Bladet redigeres, og hvad det arbejder for. Hvert Nummer har haft en eller flere originale Artikler, hvis Værd naturligvis bliver bedømt forskjelligt. Vi beklager, at Tiden ikke tillader Redaktørerne at lægge mere Arbejde paa Herald, end hidtil er skeet. Kan hændte, vi senere faar bedre Tid. Vi tør heller ikke gjøre Krav paa større Dygtighed i dette Jag, da vi er Begyndere i Bladveien, ligesom vi arbejder paa Nylænde. Maatte baade vi og Sæden vokse og bringe en god Hest! Flere ældre og anseede Præster har opmuntret os ved at bestille Bladet, hvilket giver os Mod til at fortsætte. — Første Halvaar er forløben, og vor Skole har vokset sig frem fra et dristigt Project til Virkelighed, idet Grundstenen lægges den 4de Oktober. Det var vel bedre, om denne Begivenhed fandt Sted paa Reformationensdag den 31te Oktober, men med Guds og Medkriftens Hjælp kan det jo lade sig saa, at Skolen indvies den Dag næste Aar. Det blir et Hjempetag at faa Lutheran University færdig til den Tid; dog naar Herren bhgger Huset, arbejder ikke Bygningsmændene forgjæves. —

Naar nu Bladet, Skolens Organ, begynder sit andet Halvaar, saa haaber vi, at vore Landsmænd vil omfatte vor Sag med større, altid voksende Interesse. Vi blir efter Evne vort Program tro: Guds Ære og Næstens sande Gavn. Vi haaber forviist, at de lutheriske Kirkefolks Interesse og Kjærlighed samler sig om vort Blad og vor Skole, uanset Samfundsforbindelse og personlige Formening. Lad os arbejde i Endrægtighed og løfte i Hof. Her er Arbejde nok og Rum nok for enhver, som arbejder i Herrens Sold, for hans Sandhed og Rige. „Alt for Herren“ burde enhver lutherisk Kristen sætte over sit Virkesfelt, og gjorde vi Alvor af dette, saa vilde han lægge sin Betsignelse til, han som kalder, samler, oplyser, helliggjør og opholder sin Menighed paa Jorden i den sande og ene Tro.

Vort Blad vil altid arbejde for den lavere og høiere Undervisning paa ev. luth. Grundvold og levere Raad og Bistand til Forældre, som vil gjøre Alvor af at opdrage sine Børn til Kristne efter god, gammel Skik og i lutherisk Aand. Herald vil ogsaa mere end hidtil bringe kirkelige Nyheder fra Kysten, da ikke saa i de østlige Stater holder Bladet ogsaa for de Nyheder, som de ønsker herfra. — Prisen 50 Cents pr. Aargang er saa lav, at mange ikke finder det Umagen værd at betale Kontingenten, men for os har 1000 eller 1500 Fentienter meget at sige, hvorfor vi beder om betalende Subskribenter i størst muligt Antal.

Adresse: The Pacific Lutheran University Herald, California Bldg., Room 307, Tacoma, Wash.

Subskribentsamlerne

bedes om at anstrenge sig nu før Jul, saa Bladets Financer blir i Orden. — Desuden burde alle holde Bladet; dets Maal er jo ganske godt, og er Herald det eneste skandinaviske lutheriske Blad paa Vestkysten. Enhver, som faar Bladet tilsendt, gjør os en Tjeneste, om de virker for dets Udbredelse og om muligt sender os 5 nye betalende Abonnenter. Hvis

vi faar stor nok Værefreds og Støtte, agter vi at sende 2 Issues pr. Maaned til samme Pris. Naar Lutheran University begynder sin Virksomhed, skal Skolens Lærere sandsynligvis udgive vort Blad, og disse lærde Mænd kan man lide paa vil give Valuta for Pengene.

Bladets Medarbejdere

holder sig vel meget tilbage. Et Par udmærkede Bidrag har vi ladet trykke, vi behøver ikke at nævne Overskriften, og nogle flere har vi sikkert i Vente; men endnu har ingen vovet sig ikast med Besvarelsen af de Opgaver, som Formand Harstad satte frem, eller maaske Aspiranterne vil gjøre sine Sager saa fuldendt, at Tiden til at indsende Besvarelse endnu ikke er kommen? — Vi beder vore Venner ved Kysten om at indsende kirkelige Nyheder, naar de kan opdrive saadanne. Om vor Skoles Ve og Vel ønsker vi svært gjerne, at ret mange udtaler sig. Har de et opmuntrende og belærende Ord in Mente, saa kom endelig frem med det. Kun en Pige har endnu skrevet, og hun høstede stor Ros for sit Brev. Mon der ikke er flere slike Piger? Var ikke bange for at sende os nogle Ord, selv om I synes, det er af liden Vægt. Andre kan synes just det modsatte. —

Den kristelige Ungdom — Ungdomsforeninger.

Ungdommen er Kirkens Pryd og Fremtid ligesom Familiens kosteligste Smykke. Familien er Kirken eller Menigheden en Miniature, en liden Menighed for sig, og Stedmenigheden er da en Samling af saadanne smaa Familienmenigheder. Ligesom Pørn er knyttede til sine Forældre med Udsigtsheden og Kjærlighedens Baand, saa skulde vel ogsaa Kirkens Unge være knyttede til de Ældste i Menigheden, og disse skulde da igjen antage sig Ungdommen med kristelige Forældres Omsorg og Pleie. Saaledes tænkte og handlede i al Fald de første Kristne. Ungdommen var aldrig udaf Die, aldrig udaf Sind. De ældste og prøvede Brødre kjendte vel til de Unges Fristelser og Verdens Farer, hvorfor de vogtede og vernerde om dem og bar dem paa Pønnens og Omsorgens Arme. De unge er jo lig spæde Planter, som trænger jevn og daglig Kærlighed og stadig Tilsyn. Skal de blive en god Grundvold, en frugtbar Høst, maa de røgtes som Jesu Kristi Lam. Og Børn ophører ikke at være Børn. Altid gjælder den Regel: de Unge skal lære af de Ældre, veiledes, opdrages, søge Erfaring, Trøst og Formaning fra de Retfærdige med de graa Haar og den rynkede Pande.

Selvølgelig maa de pleie dagligt Samkvem eller saa tit og ofte, som Tid og Leilighed gives. Kun saaledes kan de lære de Gamle at kjende og paavirkes af dem, belæres og modnes, det fyrrige Sind blive dampet ved Klogskab og Erfaring, den unge Vilje slunge sig opad en ældre, stærkere og mere lutret. Men den hyppige Omgang er nødvendig ogsaa for Veilederen, Menighedens voksende og modne Kristne, at Pørnens Hjerter kan være til Fædrene og disse kjende og forstaa den unge Slegt. Det er jo aldeles nødvendigt at kjende til den, man skal paavirke og lede. Derfor er Familien saa nær knyttet sammen, at Børn og Forældre daglig er i samme Hus, oftest paa samme Arbejde. I Menigheden skal jo de Unge tage

Arv og Ansvar efter de Gamle, og efter Guds Ord vandre i Fædrenes Fodspor, Sed, Skik og Anordninger. Naar en gammel Fader skal overdrage Gaarden til et af sine Børn, vil han helst, at det Barn faar den, som har holdt mest af Hjemmet og sat sig bedst ind i Faderens Driftsmaade og kan styre det lille Brug efter gammel god Skik. Men han er bange for at anbetro Gaarden til et Barn, som enten aldrig har bryd sig særdeles om den eller ogsaa været fyldt af alflens nye Planer og Reformers fra Fjeld til Fjære, paa Mark og Eng. Eignende Sjæle vil vel ogsaa den ældre Slegt have, naar Alderdommen falder paa, og Menigheden skal overlades i en yngre Slegts Hænder. De gamle Stiftere af den norske lutheriske Kirke efter den unge Slegt mest og fortror sig mest til en sindig og tænksom yngre Afkom, hvis Hjertes er til Fædrene og hvis Gang paa de gamle, kjendte og prøvede Stier, som tydelig og nysig er udstuget i Guds Ord.

Vi kan ikke fortænke dem i dette. Thi kun den forstaar Nutiden, som er fortrolig med Fortiden, kun den kan bygge videre, som har undersøgt Grundvoelben og bygger paa den. Nu tilbids har man meget at udsætte paa det Gamle, man ønsker Reformers snart baade paa Hoved og Lemmer. Denne Reformfeber griber mest om sig blandt os yngre Kirkefolk, som ogsaa er let forklarlig. Men vor Reformiver hør ikke gaa over vor Forstand og den Respekt, vi skylder Fortiden og Forfædrene.

Vere et og hysker og bed,
at me aldrig so langt maatte koma
at me gløyma vor Fædrene Sed.

Men nu er der virkelig mange Ting blandt os Unge, som er saa splinter nyt, at jeg frygter for, at vore Forældre meget ugjerne vil kjendes ved det.

En Ting ved jeg ganske vist, at de Gamle tænker paa med Tvil og Angstelse. Det er de kristelige Ungdomsforeninger. Disse Foreninger griber nu om sig som Jld i tørt Græs, og da de har faaet saa stor Tilslutning er det næsten refikabelt at røre ved dem, især hvis man staar noget tvilende om deres gode Sider. De har jo endog antaget en Slags international Karakter, og nylig blev man Vidne til, at en norsk Stiftsprovst nedlagde sit Embede for at træde i Spidsen for de kristelige Ungdomsforeninger i Norden. Det skede naturligvis med kongelige Naade og Dronningens Velbehag, saa fra den Side seet, er alt i sin gode Orden. Og det er ganske vist en stor Betryggelse, at en ansæet og alvorlig norsk lutherisk Prest blir Leder for hele Nordens Ungdom.

Her under de norske lutheriske Frimenigheders Forhold i Amerika finder man og da især i Byerne gjerne en Ungdomsforening i hver Menighed.

Vi maa se en endnu større Betryggelse i dette, forsaavidt Presten er Leder af den, hvilket ofte er Tilfaelde. Dog, mon der endda ikke er Fare forhaanden? Mon man ikke er udfat for, at denne Forening saaledes optager de unges Sind, at den, om end ubevidst sætter Menigheden i Skyggen eller blir en Menighed i Menigheden? Og selv om saa ikke sker, kan der maaske alligevel være Fare. Ingen tør vel negte, at Menigheden deles op ved dette. Der trækkes op en unaturlig og skarp Grænse mellem de ældre og yngre Medlemmer i Menigheden. Der blir ikke den inderlige og nære Samkvem, ingen fælles Deltagelse for alt, hvad der rører sig og gaar

for sig i Guds Menighed. De Unge blir fremmed i sit eget Hus og ønsker heller at stille og styre i den lille Forhal, i den snævre Klub, som ikke er stiftet af Gud, men gjort med Ungdommens egen Haand, ofte efter dens Ubesindighed for ikke at sige Uetsindighed. Hvorfor vil Ungdommen endelig være for sig selv, hvorfor kjedes den og søget sit Eget?

Der er Feil paa begge Sider. De Gamle kan være tvær og henhusløs.

De vil, at Ungdommen skal sidde paa Tvangsstol med Hænderne i Skjødets og Blikket paa Væggen, som en Puritaner paa en engelsk Søndag, og tillader aldrig eller for sjelden, at Ungdommen kommer sammen og leger paa en sømmelig og anstændig Maade i de Aldres Selskab. Dette er baade unaturligt og ulutherisk. De Gamle skal virkelig glæde sig med de Glade, og Ungdommen er af Naturen glad og freidig, trænger ogsaa Solskin og Veg. Vinterhed styrker desuden Aanden i enhver Alder. Hvis derfor den ældre Slegt gjorde sin kristelige Pligt mod de Unge og beredte dem de uskyldige Fornøjelser, som de trænger, enhver af dem, der er uforsvaret, saa blev der hverken Trang eller Spurlag efter eksklusive Ungdomsforeninger i Menigheden. Menighedens Væbte kunde da i al Fald indskrænke Ungdommens Færd paa egen Haand, dæmpe dens Vildterhed og lettere knytte den til sig i Kjærlighed og Forstaaelse. Vore Menigheder kunde gjerne overveie dette. Som det nu er, trækker ofte Ung og Gammel hver til sin Kant. — De maanedlige Menighedsråd burde vel kunne afsæses saaledes, at vor Ungdom tog mere Interesse i dem, end de nu gjør. Der gives rigtig mange Ting og Evner, som kan behandles der paa en for begge Parter belærende og tiltrækkende Maade.

(Fort.)

Er det ligeegyldigt, til hvilket Kirkesamfund man holder sig?

Herom siger den fromme lutheriske Theolog, Kristian Scriver (†1693) Følgende:

Tro ikke, at den ene Religion er ligesaa god, som den anden, og at det intet har at betyde, om man vender sig fra Sandheden til Løgnen for at tækkes Verden eller for timelig Væres og Fordels Skyld! Thi hvorfor formaner den Herre Jesus os, at vi skulle vogte os for de falske Profeter, som komme til os i Saareklæder, men indvortes ere glubende Ulve? (Mat. 7, 15.) Hvorfor siger de hellige Apostler, at vi ikke skulle tro hver Mand, men prøve Mændene, om de ere af Gud, efterdi mange falske Profeter ere udgaaue i Verden (1 Joh. 4, 1.), at vi ikke skulle lade os tunke som Bølger og ondrive af ethvert Værdoms-Beir ved Menneskenes Spil, ved Trædsfhed til Forsjørelsens Kunstner (Ef. 4, 14.), at vi skulle vogte os, at vi ikke lade os henrive med af de Ryggeløses Vilsfarelse og falde fra vor egen Falskhed? (2 Petr. 3, 17.) Og skulde det Intet have at betyde, om man fornægter den guddommelige Sandhed og giver Løgnen Bisald? om man handler imod sin Samvittighed og for timelig Fordels Skyld tilsidefætter det Evige? om man med sit Forsald forarger, vildleder og bedrøver de gudfrygtige Enfoldige, men gjør de Vildfarende sikre og styrker dem i deres Vildfarelse?

Vel hører man ofte det Paafund af flige Ietsindige

Hjerter: Vi, som ere den evangeliske, rene Være hengivne, maa jo selv indrømme, at hellerikke alle Sjæle i de Troesfund, som vi have affondert os fra, gaa fortabte; derfor kan det være lige meget, til hvilken Kirke man offentlig bekjender sig; det har hellerikke saa Meget paa sig, om man af vigtige Aarsager gaar over fra den ene til den anden osv. Men dette er en tom Snak af Mennesker, som mere elsker Vellyst, end de elske Gud, og mene, at Gudsfrugt er et Middel til Vinding (2 Tim. 3, 4; 1 Tim. 6, 5). De vigtige Aarsager, som de paaberaabe sig, ere Allesammen hentede fra Verden og Kjødets og ville ikke kunne tjene dem til Uudstyldning for Guds Domstol.

Førresten er det saaledes beskaffent med denne Indvending, at den savner al Grund. I Pesttider, naar Luften er forgiftet, kan det vel hælde, at Enkelte, som bo i Hus sammen med dem, der dø, blive bevarede; men hvem vil nu heraf slutte, at det ingen Fare har, om man begiver sig hen til et Sted, hvor den smitsomme Sygdom hersker? Det er ikke uden Exempel, at de, som for Penges Skyld er gaaet ind i Pesthuset og af Gjerrighed udsat sig for Fare, allerførst ere omkomne deri; og slige ustadige Folk bør se til, at det ikke gaar dem ligedan. Der er ogsaa en stor Forskjel paa dem, som ere fødte og opdraget i en falsk Være, og hvem deres Lærere forholde den himmelske Sandhed, og paa Andre, som af Guds Ord have lært den at kjende, som ere opfødte i Troens og den gode Værdoms Ord (1 Tim. 4, 6.), men ikke desto mindre for timelig Fordøels Skyld forlade og fornegte Sandheden, til største Forargelse for de Enfoldige. Uden al Tvivl vil det gaa Hine taaleligere paa den yderste Dag end disse.

Og naar det tykkes disse Mennesker ligegyldigt, i hvilket Samsfund de bestinde sig, og hvilken Være de bekjende sig til, saa maa det ogsaa være dem ligegyldigt, om de, der skyde dem Penge, betale dem med gangbar og rigtig eller med falsk Mynt, om man byder dem en ren og god Vin eller anden Drik eller Vin, som Vertshusmanden har tilsat med meget Vand eller paa anden Maade forfalsket, om man sætter en sjælden og ædel udenlandsk Vært i en fyrstelig, ren og veldyrket Visthave eller i en forvildet og med Torne og Tidfler bevoxet Ager. Thi netop den samme Forskjel, som der er mellem en god og en falsk Mynt, mellem en ren og forfalsket Vin, mellem en skøn Visthave og en forgroet Ager, er der ogsaa mellem den rene og uforsfalskede, evangeliske Være, som prædiktes og haandhæves i vor rettroende Kirke, og den, som forvansket med en stor Tilfætning af Menneskelærdomme og forvandlede Tanker foredrages og forsvares i de afvigende og vildfarende Kirker.

Saadan falsk Være er som et forgiftet Blus, der vel giver Væs fra sig, men dog udsætter den, som følger det, for Vægem- og Livsfare; om nu end et saadant Væs muligens ikke har været skadeligt for En og Anden, som ikke vidste om Bedrageriet, fordi Vinden efter Guds Bestielse drev de giftige Dunster tilside, saa at han alligevel kom frisk og sund hjem, mon dog derfor Noget vilde vove paa at følge et saadant skadeligt ihvorvel skinnende Væs, naar han kjendte dets Beskaffenhed? Jeg siger derfor atter: Hold fast ved det, du har, at Jagen skal tage din Krone! og beder eder, at I altid ville betænke, hvad Apostelen siger: Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte (Gal. 6, 7.)

Hun strider den gode Strid og bevarer Troen.

Det er sørgeligt, hvorledes mange af vore Landsmænd er slarpe i sin Trofasthed mod Guds Ord. Straks de kommer til Amerika, kaster ret mange af dem baade Tro og Kristendom overbord. Den lutheriske Varnetro er gjerne det første Melodie, som lægges af. Og saa gaar da rigtig mange over til den fordærvelige „Ismen“ Methodismen eller Baptismen. Men der gives dog nogle Troe, som viser Bestandighed i sin Tro, selv under de største Farer og Triselsler. Saaledes traf Indsenderen af disse Linjer en Dag paa en Rundtur i et nordt Kvartal af Byen en Kvinde, som vist mange af nordt Mødre har godt af at høre om. Hendes Mand blev loffet over til Methodisterne, medens Familien levede i Osten. Saa kom Turen til Moderen og Børnene. Tidt og ofte fik hun Besøg af Prest og Medhjælpere, og hver Gang maatte hun stride mod Forsørelsens Vøgn. Men hun holdt Stand. Hun brugte Guds Ord, de Guds Ord, som Sektmagerne fortier eller forvrænger. Saa havde hun sin Husbond at drages med; thi han blev snart en ivrig Missionær i Bildfarelsens Tjeneste. Men da alle Forsøg med Moderen strandede paa trofast Bevarelse af Guds Ord og en god Samvittighed, saa skulde hendes Vøgn ind i Methodisternes Søndagskole. „Nei,“ sagde Moderen, „de er døpte i den lutheriske Tro og I lar dem være.“ Saaledes slog hun dem fra sig i Osten. Ved Kysten maatte hun optage Kampen paany. „Na, jeg har mangen Gang frøgtet for, at de gjorde mig gal,“ udbryd hun under vor Samtale. „Her var ingen nærmere Skole, og aa fik da vore Børn gaa til dem nogle Gange for at spise min Mand. Men da jeg slog op de Værebøger, de bragte hjem, saa jeg straks deres falske Være, hvorledes de paastod, at Brød og Vin i Nadveren kun skal betyde Kristi Legeme og Blod, og jeg brændte Bøgerne op. Min Mand advarede og bebrejdede; men jeg lod baade ham og hans Methodister vide, at har de nok af slige Bøger, saa kan nok jeg brænde dem.“ Saa fik hun nye paatrængende Besøg af „Ældste“ og Medhjælpere. „Jeg kan ikke blive dem kvit,“ sukede hun. „Jgaar kom her atter en, og da sagde jeg ham, at kan han under Ed for Gud og Mennesker, høit og høitidelig forsikre, at alle Lutheranere gaar fortabt for sin lutheriske Være, saa skal jeg slutte mig til eder, men for ikke.“ Nei det turde han ikke. „Ja saa bliver jeg ved min Tro, som jeg før har havt.“

Hvad siger I Mødre, som lader dem være lige og sender eders Vøgn til alle Vinde? Jesus sagde til en Kvinde: Saa lige ere de, som høre Guds Ord og bevare det!

Betalende Subskribenter.

Johanne Lundflatt: Baltic. — Ole J. Rosing: Silverton. — Søren Olsen: Madison. — Jens Thorstad: Nora. — A. O. Myklejord: Door Creek. — Theodor Edwards: Stoughton. — O. K. Teisberg: Clarkson. — O. L. Quale: Cambridge. — N. A. Lee, A. Swan: Deerfield. — Prof. Reque, Prof. Næseth, Prof. Krog, Miss Hannah Ottesen, E. E. Søland, John Hegg, N. E. Ramsey: Decorah. — O. N. Kjome, A.

Storkesen: Highlandville. — Nicolay Erikson: Clarksburg. — Rev. Blilie: Flandreau. — G. J. Hovden: Ridgeway. — Rev. N. Christensen, Ole B. Reitan, Sam Petersen: Genesee. — Ole E. Bakken, Morten Bonkol: Starbuck.

(Fortf.)

Fortegnelse

over Norske og Danske Bøger tilsalgs i
Lutheran Publishing House
Decorah, Iowa, 1891,

er os tilsendt. Prisen paa Bøger er nu efter den nye Lov om Toldfrihed paa visse Bøger fra Udlandet betydelig nedsat, og i større Partier tilstaaes der ogsaa en betydelig Rabat. Denne Katalog sendes enhver portofrit paa Forlangende. Adresse: Luth. Pub. House, Decorah, Iowa. —

Evangel.-Lutherisk Kirketidende,

---- Organ for ----

Synoden for den norske ev.-luth. Kirke i Amerika,

redigeret af det theologiske Fakultet ved Luther Seminar i Minneapolis, udkommer ugentlig i Decorah, Iowa, med et Hefte paa 16 Sider stor Oktav.

Bladets Opgave er at virke for den lutheriske Kirkes Udbredelse og Befæstelse blandt vort Folk her i Landet; det vil arbejde for den gamle Sandheds Bevarelse i Modfættning til alt det nye, som stræber at vinde Indgang ogsaa paa dette Felt. Det bringer derfor sine Læsere veiledende Afhandlinger om Spørgsmaal, som paa dette Omraade er oppe i Tiden, og søger paa Guds Ords Grund at hjælpe dem til øvet Sans i at skjelne mellem de gode, gamle Stier og de mange Afveie, som leder vild. Det vil bringe opbyggeligt og belærende Læsestof omkring i Menighedene, hjælpe sine Læsere til at følge med Kirkens Udvikling i det hele taget, og særlig gjøre dem bekendte med det Arbejde, som drives i den norske Synode. Foruden ledende Artikler indeholder det derfor opbyggelige Afhandlinger, religiøse Sange, Kennetsbeskrivelser, af og til mindre Fortællinger i kristelig Aand, korthattede Beretninger om Samfundets Aarsmøder samt om andre kirkelige Møder og Tildragelser baade her og der o. s. v., o. s. v.

Enhvert Medlem af Synoden, som paa nogen Maade interesseres sig for Synodens Arbejde, vil her finde rig Anledning til at lære sit eget Samfund at kjende og sættes i Stand til at følge med i den Gjærning, det driver. For et Par Cents om Ugen vil han Næret rundt faa Efterretning om, hvad der gaar for sig dels i, dels udenfor Samfundet, og vil visstelig finde det ringe Udlæg i dette Tiemed vel anvendt. Holder han Kirketidenden, vil han efter dets egen Mæd kunne dømme om, hvad der tros og læres, hvad der siges og gøres i det Samfund, han selv bekjender sig til, og behøver ikke at tage for godt, hvad mindre velvillige Folk har at berette derom.

Som Følgeblad til Kirketidenden gaar

„Missionslæsning“

som redigeres af Past. E. Wulfsberg og indeholder kortere og længere Skildringer fra Missionsmarken, Biografier o. s. v. Det udkommer 4 Gange om Næret med et Hefte paa 16 Sider.

Prisen paa disse to Blade tilsammen er kun \$1.00 for Næret.

Bladet kan faaes paa Prøve i fire Maanedre, fra 1ste Sptbr. at regne, for 20 Cts. Beløbet kan sendes i Stamps.

Kirketidenden har allerede nu faa mange Abonnenter, at der bliver et ikke saa ubetydeligt Overskud. Dette tilfalder Synodens Læreløns-Kasse. Jo flere Abonnenter, desto større vil Overskuddet blive. Samfundets Venner bedes merke sig dette, og hver paa sin Kant virke for Bladets Udbredelse.

Børneblad

udkommer hver Søndag og koster 50 Cents for Næret, betalt i Forstud. 3 Pakker til en Adresse paa over 5 Expl. leveres det for 40 Cents, og over 25 Expl. for 35 Cents. Skriv til Luth. Pub. House, Decorah, Iowa. En ældre Lærer fra Norge anser dette Børneblad for noget af den bedste og billigste Læsning for Børn, ja ogsaa for voksne. De udmerkede Billeder overgaar endog de største Forventninger. — Overlad ikke til Børn at vælge Læsestof, men giv dem kun det bedste i Hænde. Og „Børneblad“ hører virkelig til den sundeste og skønneste Litteratur, som kan bydes den unge Slegt. Forældre og voksne Læsere vil ogsaa snart finde Nytte og Fornøjelse af at læse Bladet.

Musik-N. B. G.

Denne Lærebog i Sang er Veiledning til at lære at synge efter Noter og indeholder 76 udvalgte Melodier for lavere og højere Skoler og Sangforeninger, samt til Selvfstudium. Pastor E. Jensen har i denne lille Bog givet vor Religions-skole et godt Hjælpe-middel til Sangens Fremme. Han forbinder norsk og amerikansk Methode for den første Undervisning i Sang efter Noter, hvorfor Bogen burde eies af hver Skole og Familie. Prisen 30 Cents er særdeles moderat. Baade denne udmerkede Musiklære og „Sangbog for Kirkekor“ af John Dahle faaes hos

Story City Publishing Co., Story City, Iowa.

„Sangbog for Kirkekor“ er udkommet i 2 Bind @ 60 Cents. Der bydes den bedste Musik til kirkeligt Brug, som man kunde vente i et Verk af Dahle.

Han har taget ind en Del engelske Sange, men kun af dem, som taales eller passer i et Lutherisk Kirkekor. Dahle er Organist i „Vor Frelses“ Kirke i St. Paul og Lærer i Musik ved St. Davs College i Northfield.

Tacoma Building & Savings Association

Spare-Bank,

Theaterbygningen Hjornet af C og 9de Strs.

Åben daglig fra Kl. 10 til 3.
Lørdag fra Kl. 10 til 1 og 6 til 8 Aften.

Jubbetalt Kapital \$100,000.

L. E. Post, President.
E. H. Hatfield, Vice President.
P. V. Caesar, Kasserer.
J. Le. B. Johnson, Assist. Kasserer.

Betaler 6 Procent aarlig Rente paa Spare-Iudskaad.
Renten krediteres kvartalsvis.

Ward T. Smith Company.

Incorporated April 10th, 1891.

Capital Stock Paid up, \$100,000.

Room 307 California Building,

TACOMA, WASH.

Ward T. Smith Co. eier og sælger alle Votter rundt Lutheran University. Votterne sælges endnu for 50, 75 og 100 Dollar pr. Vot, 25 x 100 Fod, Hjørnelotter koster \$25 extra og sælges kun i Forbindelse med de 3 nærmeste Votter. Betalingsvilkårene er: mindst 10 pr. Ct. Kontant og 5 pr. Ct. hver Maaaned eller 25 pr. Ct. Kont., 25 pr. Ct. om 6 Maaaneder, 25 pr. Ct. om et Aar og 25 pr. Ct. om 18 Maaaneder, — eller 50 pr. Ct. første Maaaned og Resten om et Aar eller 18 Maaaneder. Er alt betalt inden 6 Maaaneder, kræves ingen Rente, ellers er Renten 6 pr. Ct. For fuld kontant Betaling gives 5 pr. Ct. Afslag (Discount) af Kjøbsummen. Recording of Deeds koster \$1.25 for nogle og 1.50 for andre; en Abstract of Title koster \$2. Glem ikke at faa disse vigtige Papirer i Orden.

THE LUTHERAN
UNIVERSITY HERALD

adkommer en Gang om Maanedn og
koster forskudsvis

50 CENTS PR. AAR.

ADRESSE:

"THE LUTHERAN UNIVERSITY HERALD,"

California Building, Room 307,

TACOMA, WASH.

Redaktorer: Past. B. Garstad og Past. P. Langseth.

* * *
Subskribentjamlere

faar paa 5 betalende Abbonenter den 6 te frit.
Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

PIANOS

••• AND •••

ORGANS.

* * * * *

Wholesale and Retail.

* * * * *

LARGE STOCK, NEW STYLES,

LOW PRICES, EASY TERMS.

D. S. JOHNSTON.

—NO. 4, THEATRE BUILDING,—

TACOMA.

Sto og Stovler

til billigste Priser og af bedste Sort
hos

S. Olson, 1912 Jefferson Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of Cost
sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. "Med med
de høje Priser," siger S. Olson. Herald anbefaler paa
det bedste.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second
class matter.